

(0/38)



DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIO, NÚM. 20, BOTIGA

TELEFONO A 4115. - BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. - ESTRANER, 2'50

UN FRUIT PRIMERENC



—Estic veient que'm sortirà tan carabassa com els altres.

La crisi curta

Qui ho diu que la política espanyola va cap per avall? Mentre a Itàlia acaben de passar per una crisi de quatre o cinc setmanes, a Espanya s'ha enllestit en un dia una crisi ministerial d'una extraordinària importància. Estarem en els començaments de l'Espanya gran?

L'Espanya potser comença a fer-se gran, però el Govern nou resulta petit. El ministeri caigut era una barreja de generals i sergents. En el Govern d'ara, són sergents quasi tots. Tenint en compte la baixa de la graduació, el general Cambó, carregat de victòries, ha cedit el lloc an En Bertrán i Musitu, del qual no cal parlar gaire, perquè ja el coneixem prou.

Crisi curta i govern petit. La malaltia no ha durat gaire. Però és que's tracta, en veritat, de la continuació de la tradicional malaltia espanyola, que cada dia es mostra més el seu caràcter de incurable. Tot s'ha provat ja en els darrers anys. Els metges polítics han receptat tots els específics vells i nous, tradicionals i europeus.

D'un Govern d'alçada s'ha passat a un Govern petitó. Després d'una temporada de pendre l'aixarop del Govern de grups, ara Espanya torna a pendre l'aixarop de la concentració conservadora. S'ha anat depressa a canviar de metge. Ni tan sols pot dir-se que hi hagi hagut un canvi de posició. El pobre malalt segueix jeient sobre el costat dret.

EL BLOQUEIG DE RUSSIA

Responent al nostre comentari sobre el bell cartell del Centre Autonomista de Dependents, sol·licitant auxili per als russos famolencs, un diari se regira contra l'esperit del cartell, tot regirant-se contra lo que suposa inexactitud. Aquest diari no cal dir que és *La Publicidad*.

Deia el cartell que la fam russa havia estat produïda pel bloqueig. Certament, la fam de la regió del Volga ha estat produïda per una d'aqueixes sequies periòdiques que extenien, sobre el règim zarista, hecatombes semblants a les presents. Però aleshores la vigència d'una normalitat i la prestació d'un auxili estrany, contenien la immensitat de la tragèdia, que avui no ha estat possible per l'anormalitat revolucionària i pel bloqueig.

Hi ha una causa immediata de la fam: la sequia. Hi ha una altra causa indirecta: l'agressió dels aliats, més concretament, de França als russos. Ja, ja sabem que el mot d'ordre conservador és el de negar avui l'existència del bloqueig, però aquest va existir, fins a arribar a l'estat de guerra anticonstitucional. Les tropes franceses, durant l'any 1918 i 1919, estigueren en fet de guerra amb els soviets, i tota comunicació pel Mar Negre era interdicta. Exactament

ocurriria en els mars del Nord. Després, fou l'auxili ostensible ofert an En Denikine, an En Koltchak i an En Wrangel, la guerra civil volguda, sostinguda amb armes i cabals pels aliats contra la república de Rússia, com una nova Santa Aliança; fou la cooperació militar donada a Polònia. Fou la persecució de tot lo que tenia contacte amb Rússia, o procedia d'ella.

El bloqueig era efectiu. Solament, des de fa un any, els Estats mostren una disposició favorable al reconeixement dels Soviets i als tractes comercials amb Rússia. Però, fins fa un any, el bloqueig se mantenia ferm, i Rússia necessitada d'un sistema de transports, quan ha tingut d'acudir en auxili dels seus germans del Volga, no ha pogut fer-ho perquè no tenia ferrocarrils, perquè no tenia camions, perquè no disposava més que de camells per a travessar les planures en desolació.

Què li havia fet Rússia a la França? Havia fet la pau. Havia fet, després, una revolució que negava les deutes contra les del zarisme. La França li feu la guerra, arrossegant darrera d'ella al Japó, a Polònia i a Anglaterra, i fins als Estats Units. Durant el zarisme, s'iniciaren la fam i la crisi dels transports, perquè no es deu oblidar que la revolució contra el zar se feu demanant pau i pau. Hi havia fam i ademés la consciència d'una victòria impossible per manament d'armament i de transports. Feta la pau, se

produí un alçament dels aliats contra Rússia. La crisi dels transports no va poguer ésser neutralitzada, i quan la sequia esclatà, quan el Volga ja no fou el riu fertilitzador i alegre de les cançons, Rússia, combatuda per tots, sense màquines i sense autos, va veure la seva impotència per a contenir el flagell.

Demanà auxili, que'ls Estats li regatejaren, i li regategen, perquè el bloqueig i el boicot encara té vigència. Solament una potència va acudir: el Vaticà. Amb una finalitat política, ja ho sabem, però hi va acudir.

La fam vé del cel, però també la terra ha tingut la seva intervenció en la tragèdia.

PARADOX

La intervenció

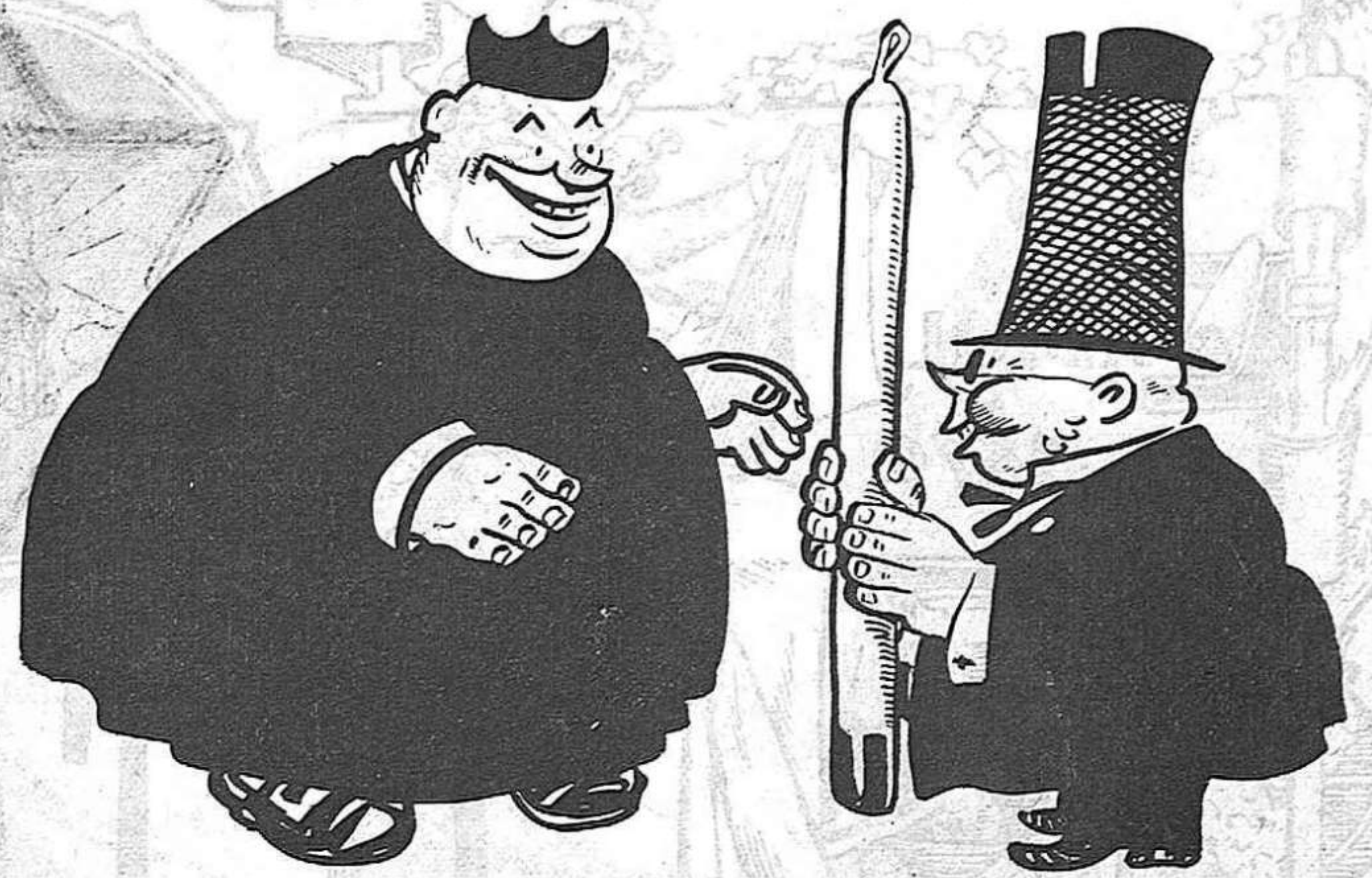
Ja sabem, teòricament, quins són els meravellosos resultats que de la política intervencionista s'han promès els homes de la «Lliga». Intervenir en el Govern d'Espanya i capgirar la política espanyola, havia d'ésser tot u. Però és el cas que el procediment intervencionista s'ha posat ja en pràctica diverses vegades, i cada una de les provatures ha tingut un desenllaç deplorable.

La caiguda del Govern Maura ha posat fi a la provatura darrera. El senyor Cambó surt del Ministeri d'Hisenda després de vuit mesos de treballar desesperadament. Què ha obtingut? Ha fet aprovar el projecte d'ordenació bancària i els Aranzels. Hi ha qui diu que, en realitat, aquests eren els dos únics punts en els quals tenia En Cambó un veritable interès. Tot això dels pressupostos i dels impostos nous, ja no li interessa tant. Així és que En Cambó haurà deixat el Ministeri sense vessar gaires llàgrimes damunt la cartera de ministre.

La cosa que no's veu per en lloc, ni en aquells vuit mesos de foment ni aqueixos vuit mesos d'Hisenda, és la influència que els sacrificis i la feina d'En Cambó han tingut sobre l'evolució del problema de Catalunya. Uns quants banquers contents i uns quants fabricants afavorits no representen cap pas endavant en el camí de l'autonomia. Un camí, ai! que es va fent cada dia més esbarradís.

Aquesta intervenció per mesos no pot convèncer a ningú de les virtuts de la política intervencionista. El tractament a què es sotmet el malalt està mancat de constància. I això fa impossible que arribi a produir-se, no ja la curació radical, sinó ni tan sols una millora apreciable. Aquesta brevetat relativa dels períodes intermitents de intervenció, podria ésser invocada com excusa per a explicar l'estabilitat de l'esforç ministe-

A la Bonanova



—Tingui; un ciri tan alt com jo, per haver caigut el Govern abans de que En Cambó m'escurés la butxaca.

rial dels nostres braus intervencionistes. Però és que aquests no saben temps ha que la característica de la política madrilenya és la inestabilitat, i que damunt la sorra movent del centre d'Espanya no és possible alçar cap edifici sòlid?

El primer espasa intervencionista ha deixat les eines ministerials. Ara les agafa En Bertrán i Musitu, que no passa d'ésser un *banderillero*. Si En Cambó no ha pogut fer res de profit per la causa de Catalunya des de el Ministeri d'Hisenda, què farà el seu lloc-tinent des del Ministeri de Gràcia i Justícia? Es veritat que ara hi ha pendent la qüestió de les Notaries, però no és pas segur que En Bertrán la pugui resoldre amb llibertat d'acció. Fins suposant que la resolgui d'una manera satisfactòria, allò que ell faci en aquest punt ho podria fer qualsevol altre senyor d'aquests que a Madrid serveixen de ministres.

FULMEN

Doneu i calleu

Era una tarda xafogosa del mes d'agost de l'any passat. Venint de la banda de Comarruga, passava per la platja de Sant Salvador del Vendrell un minyó jove respirant amb fatiga, sense color al rostre, habillat pobrement. Al passar per davant del *Casino* caigué a la sorra sense sentir.

Uns que prenen l'ombra sota la vela d'una caseta de banys, varen adonar-se d'aquell infeliç vianant i acudiren al seu socors. Comparegué al lloc del succés tota la colònia i un estuejador que era metge digué que lo que tenia aquell jove era debilitat.

Amarat tothom d'un hermós sentiment de pietat, uns anaren a cercar aigua-naf per a retornar-lo d'aquella basca, una senyora corregué a cercar una taça de caldo; una altra comparegué amb un gerro de llet. Tothom s'apressà a fer lo que li semblà millor per a atindre an aquell malaventurat.

Retornat aquell jove i refet per el caldo i un got de *rosolis*, contà una dolorosa història de misèries i tristors. Un estuejant li donà un trajo encara en bastant bon ús per a substituir els pellincs que duia. Entre els senyors va recullir-se una bona colla de pessetes i, agraït i content, lluint altre volta en son rostre els colors de la juvenesa, aquell rodamón seguí son camí en direcció a Calafell.

L'espectacle donat per la colònia estuècia de Sant Salvador del Vendrell, fou hermosíssim. Un viu sentiment de pietat va encendre tots els cors, sense regatetjos, sense reserves de cap mena. A ningú va acudir-se-li en aquells moments el pensament de que la basca d'aquell jove podia ésser un truc per a

Abstinència de carn



—Vedella amb pèsols?... Ja recorda que és dejuni?

—Bé!... Es pecat pels pecadors, no pas per mi, que soc un sant varó.

—Estic veient que m'escorren les cistasses com els sants

treure els quartos de la bona gent; no va haver-hi qui sospités si era un terrorista fugitiu; no's va discutir qui tenia la culpa de que's trobés en aquella situació. La bona acció va fer-se per amor al bé i sense segones intencions.

En l'actual campanya a favor dels infelïços afamats de Rússia, no s'hi veu la pietosa espontaneïtat que deu acompanyar a tota bona acció. Els uns obren una subscripció per a les víctimes del capitalisme europeu; els altres demanen pels infelïços que pateixen la tirania bolxeviqui. Pocs pensen amb els innocents nens que's moren de gana. L'almoina envollada en un clam propagandista d'un color determinat.

Nosaltres, que ja fa alguns mesos, desde aquestes mateixes columnes, demanem a tots els cors bons un acte de pietat a favor del poble rus que's mor de gana, ens limitem avui a repetir el nostre prec i amb aquesta senzilla forma: Doneu i calleu.

JEPH DE JESPU

Ajudem als pobres russos

Milions de persones dignes, per culpa d'obcecats homes dolents o bons en son fondo però de ben trista història, sofreixen fa temps a Rússia una misèria espantosa.

La desgràcia ja està feta, i el deure que avui pertoca a tot home humanitari, és socórrer a eixa mola de carn humana que espera ja quasi bé sens cap força, l'aliment tan necessari per a atenuar sa congoixa.

Davant d'aqueix espectacle famolenc, ha de fer l'home tot lo que bonament pugui per a brindar una almoina a tanta gent desgraciada que'l destí, irat, empresona.

Figureu-vos la vellesa, les branques innocentones, inútils per defensar-se d'aqueixa gran hecatombe. Dels pares imagineu-vos llurs sofriments, quan no poden da un mos de pa miserable a sos éssers que més volen...

An allà no hi ha rebelde, gent culpable, ni traïdora; sols hi ha gent que dejuna per llei fatal i forçosa.

La pietat és tan sagrada, que qui realitza aquesta obra ànima hermosa acreditada tenir, i cor sà i ben noble...

Donar menjà a qui te gana és feina ben meritòria; ajudar a l'infortuni no és acció tampoc heròica, tan sols és complir el deure que té l'honrada persona, d'aixecar a aquells que cauen tan a l'Assia com a l'Europa,

com a la mateixa Rússia... a eixa Rússia nuvolosa on el sol de la Justícia resta amagat en les ombres estèrils, tristes, macabres, i que en sos misteris s'ouen els sospir del vell famèlic, els cèrits de l'infant que plora inconscientment, i que espera uu aliment per sa boca que li nega la desdita per culpa d'obcecats homes...

ANDRESITO

Ço que no té remei

Qui diu que l'alta Cambra no serveix per a res?

Tot just reoberta, ha sortit un senador, el que per a desquitar-se de les setmanes que ha restat en vaga, ha parlat per espai de tres hores, de que dirien? Doncs de les clàusules del tractat de Utrech, de la sobirania del Toisó d'Or, d'Isabel la Catòlica i de no sabem quines antigalles més per l'estil de les anotades.

Al Senat, on són permeses totes les llaunés, on la majoria dels seus components van a passar l'estona, a fer petar la bacaina, a escriure als amics, alça el discurs del senador de referència un clam de protesta. Veritablement es necessita estar d'humor per a emprar el

temps tractant de matèries com les escol·lides per l'avi de la Pàtria, en hores en que el món sembla estar pendent d'un interrogant esfereïdor.

Si bé es mira, de que pot parlar un senador? El tractat d'Utrech, el testament de Isabel la Catòlica, el Toisó d'Or, són temes inestroncables. Han fet vessar molta tinta, han servit a milers de conferenciants, han donat peu a tota mena de fantasies. Quin mal pot haver-hi en que's despengi de tant en tant qualque desvavat dispost a exprèmer una vegada més la taronja?

Si a Espanya imperés el sentit comú—un mitjà sentit comú—es posaria una viga a la verborrea oficial, que fa al país més mal que una pedregada. Els senadors per l'estil del que motiva aquesta nota, són un flagell. Ço que diem dels senadors, pot afermar-se dels diputats, dels regidors de molts Ajuntaments, de centenars de periodistes, de milers d'homes nomenats públics.

Un diputat francès, En Paul Reynaud, presentà temps enera al Parlament del seu país una proposició encaminada a reprimir l'onada oratòria que menaça endur-se'n a bona part dels seus col·legues. El diputat Reynaud aspira a que els discursos durin mitja hora com a màxim. No sabem que succeirà a França. A Espanya, la proposició fracassaria.

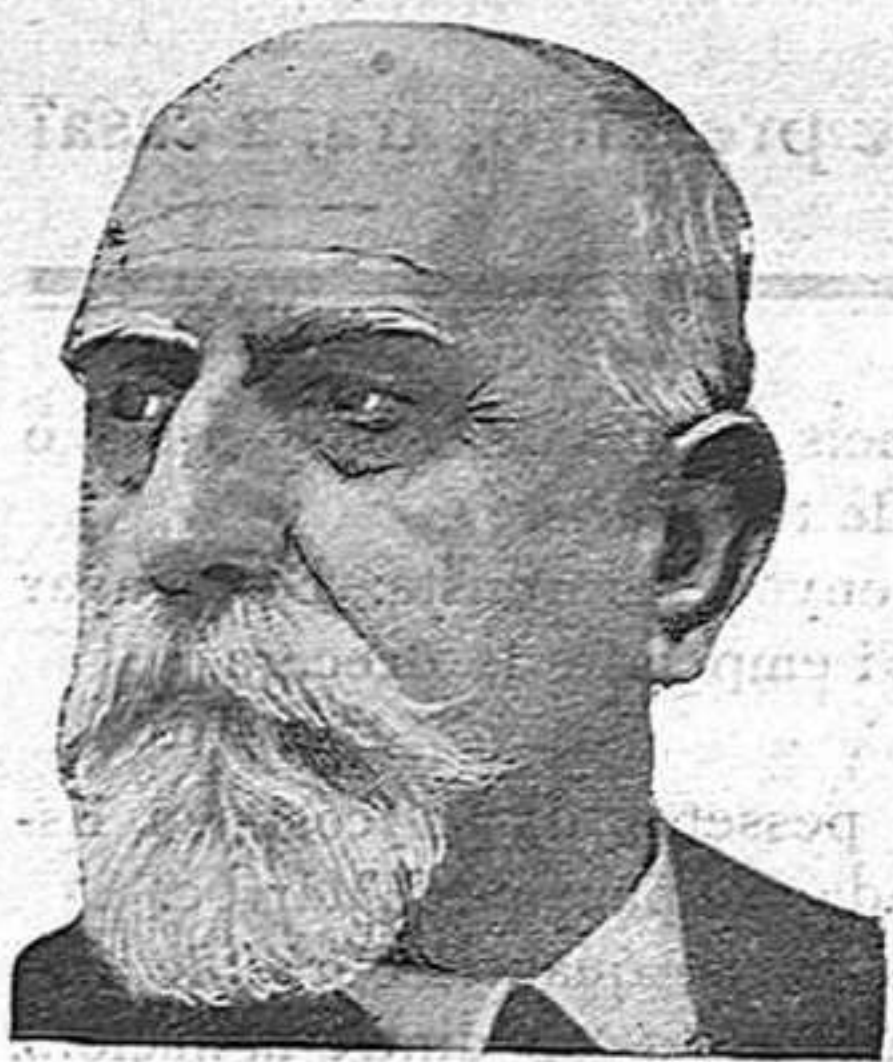
La idea d'En Paul Reynaud ha inspirat, potser, a l'Alcalà Zamora, que s'ha queixat aquests dies de l'extensió exces-

Batallades de tot arreu

DE CASA

EL DR. FERRÁN

Hem cregut oportú reproduir la venerable figura del genial sabi, glòria de la raça ibèrica per a afegir un comentari a l'homenatge que tardament recordaren fer-li aquells que més aviat que ningú tenien el deure de homenatjar-lo. A Madrid, a l'Hotel Ritz es reuniren uns quants senyors, tots ells de l'alta política, de l'alta ciència, honorats amb l'assistència de la Premsa i allí, entre caixelada i copa de xampanya procuraven borrar amb som-



Doctor Ferrán

riures les llàgrimes de despid que a bon segur deu haver vessat el descobridor de la vacuna Aütialfa.

No cal transcriure una per una les manifestacions, quasi totes elles insubstancials, que la majoria dels senyors allí reunits feren. N'hi ha prou amb recordar les feces per el comte de Romanones al qui, per no dir-li altra cosa, direm com tots entremaliat.

Ell, l'entremaliat, es queixa de l'oblit en que se ha tingut a l'eminent sabi per part del govern d'Espanya (!) sobre tot durant la guerra (!!) en la que tants bons serveis el doctor Ferran porta, passat per la vergonya de veure que altres governs l'acollien, quan se'l menyspreuava grol·lerament.

Fora hora de que el comte de Romanones es dongués compte de que si mai arribés l'hora de jutjar l'obra dels homes de la restauració, no fora dels que en sortiria més bé, car potser, demés de l'extremitat que ara l'hi manca, se l'hi suprimiria quiscuna de més servei i amb justa raó.

SOCIALS

Mentres que aquí, i fóra d'aquí s'ha fet tot ço humanament possible per a posar fi a les vagues que de continuu ens trasbalsàren, a Alcoy, segons sembla amb el beneplacit de tothom, els patrons han locautejat a els obrers metalúrgics de aquella ciutat.

Segons sembla, malgrat i haver demanat els obrers a les autoritats que facin obrir els tallers, aquestes han fet el sort.

Seguint aixís no és estrany que no triguem gaire en tornar a resentir-nos del mal que ens han volgut curar.

Cada dia som sorpresos per una nova manifestació de vida del Sindicat Únic. Pot dir-se que de fet, exerceix una influència.

Tal cosa no guarda gaire relació amb les insistent manifestacions que fins ara han vingut fent-se referents a l'extirpació total de tot això que sigué Únic.

Caldria esbrinar ço que hi ha de cert en tot això, car fora de que totes aquestes manifestacions siguin producte d'una fantasia intencionada, en el punt que havem arribat, la més elemental raó aconsella el nou reconeixement del Sindicat Únic.

De no fer-se aixís es reconeix la seva clandestinitat que és molt pitjor.

Prosegueixen les reunions per a enllestir definitivament el famosíssim projecte de sindicació que ha passat a anomenar-se professional.

No es necessita ésser cap profeta per a comprendre de primer antuvi que tot plegat sols servirà per a agreujar més el problema social prou agreujat de sí.

Cal fer esment que tan sols la paraula «Gremi» a bon segur aplicada amb la més innocenta de les intencions, promogué un debat que finí amb la retirada dels representants del de Sant Pere Pescador.

Els enamorats d'aquests projectes sindicals confien molt amb les comissions mixtes. Haurien de tindre present els que tan bé en parlen, els resultats que amb ella s'obtingueren no fa pas tant a la nostra ciutat.

LA PAU MORA

Malgrat la rapidesa que semblava havia d'emprar-se en la qüestió d'Alhucemas, la cosa segueix estacionada i els moros, previsors, van internant als presoners a l'anunci del nostre avenç fet, demostrant una tàctica com cap excelent, a sò de tabals i platerets. Els pobres pre-



Quefes de hàbila, disposats a oferir la sotmissió

soners al veure's així internats no deuen pas dubtar de que és la fatalitat qui així els empeny.

Els moros amb totes aquestes coses hi han guanyat. Se'ls ha reconegut una bel·ligerància.

Ara poden discutir la pau de potència a potència.

I ço que ells deuen dir en les seves reunions: acceptem la pau... i preparem-nos mentrestant. Se'n accepten tantes de coses pel món.

MILLAN DEL PRIEGO

El senyor Millán del Priego, insigne figura que hauria pogut ésser si la dissort no l'acompanyés.

Ja poden fer i deixar de fer mans amigues o mercenàries posades al seu servei per a lloar-lo i analir-ho. La sort l'hi és adversa. Darrera d'ell, de la seva actuació, continuament se sent una mena de vals que hom diria d'opereta viennese.

No n'hi ha prou amb el record de les seves famoses disposicions, «solaz» i «esparcimiento» de la madrilenya gent, assumpte aprofitat i aprofitable per literats de tota mena, font d'inspiració de més d'un autor i ombra maligne de cotxers, xòfers i similars, que cal afegir-hi la odisea de fracassos durant la peluclèscia persecució del prè Nicolau i la dona rósca.

A Madrid tenen una jòia i dins la unitat espanyola nosaltres per la part que'ns toca.

Ultimament el senyor Millan del Priego ha volgut posar un llaurer més a la seva corona ja prou fardada.

En ocasió de concórrer el teatre «Maravillas» de la villa de l'ós, el Director General d'Ordre Públic es cregué altament molestat perquè un dels acomodadors no reconeixent amb ell l'altíssima personalitat que la seva còrpora hostatjava, deixà de saludar-lo amb el respecte que mereix, ordenant la detenció de l'infelïç acomodador que al cap de poc rato es vegé entremig de quatre parets per l'horrorós crim d'haver deixat de saludar al senyor Millán del Priego.

Sort que persones que estan per damunt del Director General faran que no duri el martiri del pobre home.

I una vegada més el senyor Millán del Priego haurà de convènce's del seu fracàs.

Sols manca que Nicolau i la dona rósca resultin agens a tot ço d'En Dato; aleshores sí que és capaç de demanar que el tanquin a ell.

Ho sentiriem.

DE FORA

ANGLATERRA

Anglaterra se sent envejosa de les demés i també vol fer com les altres. Comença a sentir-se cansada d'un govern de tanta durada.

Mentre que els uns donen per segura la caiguda de M. Lloyd George, altres contràriament tenen la plena seguretat de que's mantindrà ferm en el poder.

No s'ha de negar que el famós governant anglès ho fa força bé.

De realitzar-se llurs propòsits, malgrat i ésser anunciats aquests per un egoisme, donaria esplèndids resultats.

Demés, tot el seu comportament, ço mateix per ço que fa referència a Irlanda com a Rússia, ha

sigut d'una ampla liberalitat. I això no tan sols li tenen d'agrair els de casa, sinó els de fora i tot.

ITALIA

Segueixen eis italians preocupats per a assabentar-se de qui foren els dos emisaris que, segons es diu, franquejaren la porta del Vaticà durant la crisi ministerial.

Tenen molta raó, car en la forma que allí estan les coses, no hi ha dret de que el govern faci coses que puguin ésser interpretades com a capitulacions, més, ni el poble no les consent.

Una vegada amb l'ajuda de tots resolta la crisi que tants mals de cap els donà, la marejada política torna a pujar greument. No fóra d'estranyar que qualsevol dia es tornés a repetir el «xut» més o menys formidable.

Altra de les coses que preocupa força als italians és la ja famosíssima conferència de Gènova.

Com tots, somnien Tots hi volen anar molt exigents i hauran d'anar-hi molt mansoís o no hi aniran.

FRANÇA

A França se està discutint el projecte de reclutament militar. Degut a l'esperit que anima a la majoria de la república veïna, pot deduir-se quants perills enclou aquesta discussió.

Això més curiós, és que's discuteixin aquestes coses quan per altra part estan tractant de desarmes i de pau, quan menys, i sempre fóra més delicat, podrien esperar un quant temps.

No cal posar gaires esperances pacifistes en els projectes que aprobin homes que com En Poincaré i companyia, foren malgrat no vulguin, tan culpables de la guerra que qualsevol altre governant, això sí no és culpable de quelcom més i tot.

Per sobre de la França hi haurà eternament En Jaurès.

RÚSSIA

La campanya per a mitigar an els afamats russos continua. Nosaltres tornem a suplicar, per ço que cada qual i segons ell cregui millor de aquest món, que ajudi a fer desaparèixer aquest immens dolor de la fam russa de la qual Vera Figuer la gran revolucionària, antiga membre del Comitè executiu de Narodnaïa Volga, diu en una lletra: «Les noves vingudes del Volga són molt, però molt terribles. Es donen casos d'antropofàgia, devorant quiscuns pares els cosos de llurs petits fills.

«El meu amic Golovine qui arriba de Kazan em conta, que durant el seu viatge d'Ekaterinenbourg a Kazan, en el tren el fou testimoni de fets terribles. Un d'ells és el d'una mare tirant per la fines tra del vagó a la neu, al seu fill per no poguer per més temps presenciar llurs sofriments.

»Feu tots els esforços possibles car les condicions són desesperades. Vera Figuer.»

No obstant i això, an els russos encara els hi queda humor per a ocupar-se de la tan anomenada conferència i estan molt d'acord amb nosaltres; que no donarà cap resultat

siva abastada per les discussions parlamentàries.

Hem al·ludit a la manca de sentit comú que impera a casa nostra. Per a no trencar la tradició, és l'Alcalá Zamora, un dels més acreditats xerraires, el que's dol de les proporcions dels discursos.

No creiem que la iniciativa del polític andalús assolixi el més petit èxit. Ni la observància del Reglament, ni totes les proposicions que puguin votar-se, serveixen de res, davant la impossibilitat de canviar radicalment el modo d'ésser dels parlamentaris.

El mal radica en el tarannà de tots plegats. No en l'observància de lo llegislat i de lo que d'aquí en avant pugui acordar-se.

SERMONS DE QUARESMA

Quelcom sobre la carn

Donzelles de Barcelona, avui que tinc una estona per tractar del tema aquè, vull fer-vos un sermó que, amb reculliment oït, potsé us sigui de profit.

¿Voleu fé el favor de dir-me, net i clar, sense mentir-me, per què d'un quant temps ensà us heu avesat a anà tan curtetes de faldilles, que ensenyeu les pantorrilles, fins a un punt que, en veritat, excedeix de lo pactat?

Per què ho feu això? Digueu. Perquè és moda? ¿Perquè el preu de la roba ha crescut tant, que únicament escursant els vestits sens compassió podeu defensar-vos? No!... Encara que això us fereixi, permeteu que descubreixi el motiu inconfessable d'aquest fet abominable: aneu curtes perquè així us és possible exhibir —diplomàtiques traïdores!— vostres formes seductores amb la major «innocència», i sens faltà a la decència.

—Així—penseu—fem més goig; l'altre sexe es torna boig davant d'aquest espectacle, i es dona fins el miracle de que ens surti un pretendent amb vistes al casament; que els gèneres amagats no són mai sollicitats, i és clar que, per despatxar-los, lo pràctic és ensenyar-los.—

El sueño de una noche de... erisis



— Em llevaré ministre?...
Despertaré com só?...
Potser no... Potser sí...
Potser sí... Potser no...

La "moza del cántaro"



— Ni llet monàrquica, ni canti regional!... Com me presento, ara, a casa?

Doncs bé, noies, sapiguen que amb això us equivoqueu i que aquesta exhibició de coses que... Déu n'hi do, si bé és cert que arma desori, rarament porta al casori.

El joven, sí, us examina, sospira, s'encalabrina... i acaba per concedir que valeu un Potosí; però, al quedar capficat, pensa amb el cel estrellat, amb la misteriosa lluna, amb la glòria, amb la fortuna, amb tot absolutament.

menos amb el casament
Què se'n dedueix d'això?
Que el massa ensenyar no és bo i que el fet, per dir-ho clar, lluny de dur-vos a l'altar, va a produir en futurs dies tan gros contingent de ties, que'ls que tinguin d'allotjar-vos ni sabran on col·locar-vos.

Que no es el león tan fiero?
Que somnio? Que exagero?
Bé. Vosàltres continueu;
amb el temps ja ho trobareu!

C. GUMÀ

Salvar Espanya pels camins de la Monarquia, o és de impotents o de temeraris.
Única solució, senyor reformista: Despenyar el carro destatlat i emprendre la drecera.

Sis milions de pessetes diaris costa, a Espanya, la desatentada campanya del Marroc.
Amb sis milions diaris, quantes obres de progrés no podrien portar-se a cap dintre la nació?... Canals, ports, ferrocarrils, escoles...
Però què hi farem, si a judici dels governants, una taqueta en un drap té més importància que un forat a les calces!...

Després de tres anys de ausència oratòria, don Alexandre Lerroux, pensa engagar un discurset als seus súbdits de la Casa del Poble.

I amb tres anys les coses i les persones canvien tant!...

Afigurin-se quan se topin ell i el senyor Olivella. Serà graciós sentir-los:

—Renoi, que estás gràs!
—I tu, sembles una bota!

En Bertran i Musitu, ministre de Gràcia i Justícia!

Ni la Gràcia podia anar més avall ni la Justícia més pels núvols.

No us en fiessiu pas, amics nacionalistes.
Aqueix il·lustre regionalista és aquell que vota per la Catalunya gran i parla en castellà fins dins de casa seva, amb els membres de la seva família.

Cent senyors—lo més notable de la burgesia barcelonina—han regalat al senyor Martínez un magnífic retrat a l'oli, obra del celebrat pintor senyor Vázquez.

Diu que eren moltíssims els patrons que volien ajudar a sufragar les despeses d'aqueix homenatge, però s'havia acordat entre els iniciadors que fossin només cent els col·laboradors i no fou possible accedir a les innombrables sollicituds de subscripció.

Aixís, doncs, va triomfar el criteri del número cent.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8

REPICS

Opiaro banquet, diu que preparen els alcaldes de la Unió Monàrquica.

Sembla que aqueix sopar de Quaresma—de dejuni, serà, després de la derrota—es celebrarà en el «Frontó Condal».

En un joc de pilota havia d'ésser, tractant-se de commemorar un revés electoral.

Pobre Melquiades Alvarez!

Ell vinga treure les castanyes del foc, i vinga fer caure governs, però a la Plaça d'Orient mai el criden per a jurar.

¿Veïam quan se convencerà de la inutilitat dels seus esforços.